

Castanyes a Lledoners

«Puigdemont que vol continuar fent créixer el conflicte amb l'Estat per implementar la República, i Torra que vol el mateix, però no fa res que el pugui portar a Estremera»

En les diferents concentracions que s'han fet al llarg del pont de Tots Sants davant les presons de Lledoners, Puig de les Basses i el Catllar, va haver-hi qui va portar castanyes, moniatos i panellats per matar la gana i compartir-los amb altres manifestants. Però les castanyes que s'han hagut de menjar els presos polítics no eren aquestes, ni tampoc les discrepàncies estratègiques entre Junts per Cat i La Crida amb Esquerra Republicana de Catalunya. Sembla que els enfrontaments o discrepàncies que hi ha hagut aquestes últimes setmanes entre els dos grups parlamentaris no es trasllada afortunadament a la relació entre els presos, per més que la relació postal o telefònica entre Puigdemont i Junqueras continuï, lamentablement, sota zero.

La castanya de veritat ha sigut les peticions de pena d'una Fiscalia que personalitza el lideratge dels fets ocorreguts en la persona d'Oriol Junqueras al qui, amb la petició de 25 anys de presó, l'eleva gairebé a la figura del Mandela català. Fa cinc anys quan Artur Mas tornà del seu viatge a la Índia, el llavors president digué que el Procés català seria com la lluita de Gandhi. Comentari que va ser utilitzat pel programa *Polònia* per fer un gag en que Artur Mas vestit de Gandhi li explicava això a Oriol Junqueras tot puntualitzant que, si s'havia de fer una vaga de fam, que comencés a fer-la Junqueras perquè estava més grassonet i aguantaria més. I sembla que aquell gag no anava gaire equivocadament. Puigdemont és al seu exili daurat de Waterloo, Mas jubilat i gairebé oblidat, però Junqueras elevat per la Fiscalia a la seva cel·la de Lledoners com el Gandhi o Mandela català.

I castanyes com aquestes peticions de penes fan oblidar les diferències estratègiques entre La Crida i ERC. Puigdemont que vol continuar fent créixer el conflicte amb l'Estat per implementar la República, i Torra que vol el mateix, però no fa res que el pugui portar a Estremera. Mentre que ERC, si fem cas al que deien Ruffian d'acabar amb l'independentisme màgic, i Tardà de que amb un 47'5% no es va enlloc, sembla que voldria ajornar per una bona temporada la República, en espera de tenir una majoria molt més àmplia, aconseguir la llibertat dels presos, i evitar la caiguda de Pedro Sánchez i la vinguda d'un nou govern del PP ara amb Pablo Casado que promet un 155 "de veritat" i definitiu.

Efectivament la magnitud de les penes ajorna una autocrítica, que jo considero necessària. Es van dir coses que no eren certes, com que el dret de l'autodeterminació de l'ONU ens emparava o que el dictamen del Tribunal Internacional de Justícia sobre la Declaració Unilateral d'Independència de Kosovo, legitimava la DUI catalana. La veritat és que digui el que digui el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, l'ONU només reconeix el dret a l'autodeterminació a 14 territoris d'un llistat en el que hi ha l'antic Sàhara espanyol, o Nova Caledònia, però en el que no hi és Catalunya. I tot i reconèixer aquest dret a aquest territoris, cal després uns pactes -Nova Caledònia l'ha aconseguit- i uns suports internacionals que el Sàhara sembla que mai no els tindrà. I pel que fa a la DUI de Kosovo, el que va dir el tribunal era que "sense pronunciar-se sobre l'aplicació de la Declaració i les conseqüències de la seva execució", el fet que 109 de 120 diputats del Parlament de Kosovo aprovessin una declaració no vulnerava res. Va ser una sentència salomònica per no bloquejar la desconexió *de facto* de Kosovo de Sèrbia, feta de fet després de la guerra de 1999, quan va passar a ser administrada per l'ONU i la província trencà tots els lligams amb Belgrad, i no crear un precedent que legitimés altres independències unilaterals.

I ja que parlo de Kosovo, voldria acabar recordant una conversa que vaig tenir amb un alt comandament militar espanyol a Kosovo el març del 2000 en una viatge per l'interior del territori en un vehicle de l'OTAN. "Mira, Xavier -em digué-, *cuando ves tantos pueblos quemados, tantos*

muertos, tanta destrucción, te das cuenta de lo bien que estamos en España. Sí, en España tenemos a ETA que este año matará a 25 o 30 personas, pero son menos de los muertos que habrá este fin de semana en las carreteras españolas por accidentes de tráfico".

Què vull dir amb això? Que l'Estat espanyol sabia com actuar i conviure amb l'independentisme terrorista d'ETA. Matava policies, militars, polítics i alguns vianants que eren al lloc equivocat. Però era un risc molt menys perillós que el de patir un accident de trànsit. Tothom seguia fent la seva, l'Estat no ho vivia com un desafiament, com ho viu ara, no motivava cap *A por ellos* i a cap ciutat espanyola es va respondre als atemptats omplint els balcons de banderes espanyoles. I sincerament penso que hi ha molta gent a Espanya que desitjaria que l'independentisme o sobiranisme català fos violent, perquè es quelcom que els hi treu menys el son que afrontar un referèndum i fer una proposta alternativa als catalans per votar en aquest referèndum d'autodeterminació.